

komaj loči. Jaz bi bil j pisal za n, l, sej se piše tudi za t in r. Ko bi ostal bil h, bi se mogle tiste maloktere, v kojih se izrekuje lat. h, naštetí za izjemo, ker jih je tako malo. Ali naj se izvoli x nam. h. Pa, kakor sem že rekel, v tem naj jaz nimam nobenega glasú. Ne bi se li dala najti kaka srednja pot? Če nasledniki Vašega čerko-pisja zdaj na svetlo dajo pobožne bukve, in Dainko tudi tako napreduje, kakor je začel, morajo bravci biti zbegani. Čez 50 let bi hotel viditi, kako bode.

Str. 15 naj bi se Prosthesis bolje ločila od Epenthesis. K prvi bi se jemal ptuj nam. tuj, starosl. tužd, novoserb. tudj; k drugi (Elisionen) tica nam. ptica. Snica (hrov. senicza) pa ni skrajšano iz jesenica. Tu Vas je zapeljal P. Marko, ki se drugoč graja. Sicer sem se iz Vaših bukev naučil marsikaj, kar bom sčasoma lahko porabil. Str. 37 se Vam zdi čudno, da pridevniki v množini ne ločijo več srednjega spola od ženskega. To delajo zdaj skor vse narečja, celó Čeh, kateri se slovnice ni učil; le v učeni pisavi (im hohen Styl) razločuje srednji spol od ženskega. Da pišete srove drava (str. 269), tega ne razumem prav; srov je skrajšano iz sirov, piše naj se toraj z s: srov. Ali res razločuje kmet nedoločnik spat od namenivnika spat? Jeli razloček dokaj znaten? So ga li poprejšnji pisatelji spoznali in spolnovali? Misliti moram zdaj, kako bi Vam za to meni drago darilo poslal kaj, kar bi Vam móglo biti ljubo. S posebnim spoštovanjem bivam

Vaš

G. Kalistra in tiste, ki so z njim
bili na Dunaju, prosim, pozdravite.

Vdani

Dr. Jos. Dobrowský.

Šolsko obzorje.

Iz Bremena 14. jun. Dragi Tovarš! Gotovo nisi še dopisa iz Bremena prejel in ga tudi več ne boš, na torej! tukaj nekoliko verstíc od nenavadnega dopisalca. Kar me k pisanju mika, je vzrok, da dečka, ktera sem v Ameriko poslal, sta bila pod ravnateljem, kateri je tvoj spoštovani vrednik. Ko smo belo Ljubljano zapustili, smo na potu do Dunaja malo videli, posebno ker smo se vso noč peljali. Toliko bolj sta stermela dečka, ko ob svitem jutru Dunaj zagledata; „to je mesto“, sta klicala, ko smo ga nekoliko prehodili! Čudno se jima je dozdevalo, videti pse in rogate kozle vprežene. Zverinjak v Schönbrunnu ji je toliko mikal, da je bilo ostre besede treba, ji naprej spraviti. „Zdaj še le poznavam prav živali, ktere so nam naš g. učitelj namalane kazali in nam od njih govorili“, pravita dečka. Razgled „lep vid“ pri Schönbrunn na višavi ji je kar očaral. Rastljinški vert, vertovi drugih velikašev z vodnjaki in ribicami, prater s svojim vrišem, visoke hiše, zlasti zvonik sv. Stefana so jima besedo iztisnili: „O ko bi se vrnila v Ljubljano, to bi vedela kaj

praviti svojim součencem^a. Enako se je godilo v Pragi. — V Draždnu je bil zopet zverinjak glavna reč, ker smo našli nekaj zverin, katerih na Dunaji nismo videli. V Berolinu pa je zopet sloveči zverinjak nas mikal, ker tudi tukaj smo nekaj novih zverin nahajali, katerih poprej še ne; zlasti pa je nas mikal „aquarium“, kjer so vse mogoče žive živalice od vsakojake kače in ribe do vseh mogočih morskih živalic in ptic, kateri so tako peli in vrišali, še bolj kot vrabci pri sv. Jakobu. In kaj bi ne, ker teh pevk je gotovo nad pet tisočev skupaj. Kedar je pa strežaj opico „šimpansen“ razdražil, je toliko upila, da so vse druge živalice potihnile za nekaj časa.

V Berolinu je nas mikala procesija sv. Rešnjega telesa dan v katoliški cerkvi. Prišli smo po lepih mestih v Hamburg, kjer smo v ladjostaji našli gojzd velikih bark! To sta se čudila, to gledala, to popraševala, da je tudi jezičnemu dohtarju besed manjkalo; kako smo gledali Hamburg, kar ga je po ognji l. 1842. novega; to je res tako lepo, da se kot pri pavu zavolj repa nog pozabi, tako v Hamburgu zavolj novega mesta pregleda staremu nizkemu, gerdemu, smerdečemu in nesnažnema delu. Iz Hamburga smo se peljali v „omnibus“, ker je ta pot bližja in cenejša v Bremen nego pot doli v okrožji čez Hanover! — Bremen! to je torej mesto, kjer se bomo ločili; o kako je čedno, lepo mesto! Hiše ne lahko čez dvoje nastropje; in vse v praznični obleki, ker so že 15. svoj vojaški polk slovesno sprejeti imeli. To je bilo napisov, priprav, zastav vseh barv; to smo gledali! Ko se pri ravnateljstvu morskih bark oglasimo, pravi gospod: „Če hočete, se že jutri odpeljati, se lahko zgodi, barka „New-York“ odveslja jutri v New-York in je še prostora!“ Milo me dečka pogledata, kaj bom rekel, ker tri dni se je treba poprej ločiti, kot smo mislili. Ker pa je tri dni mnogo časa, vse drago in ne vem, kaj bi tri dni v Bremen delali, sem ponudbo sprejel, in 14. zjutraj je železnica 800 ljudi potegnila do morske ladjostaje v Bremerhafen na morji, kateri vsi so ali Evrope siti, ali sreče iščejo ali jih pokliče žene; vsa pot — poltretjo uro smo derdrali — je pusta, nerodovitna zemlja. Ob 10. uri železnico zapustimo, popotne reči vzamemo, in hajd na barko! Vse je mergolelo od ljudi; tukaj so se poslavljali ljudje, tukaj so solze tekale; mnogi je Evropo zapustil, da je več videl ne bo. In moja dečka! Vsaj še njunemu spremljevalcu so solze tekale! Prosila sta me, da naj gotovo pozdravljam od nju gospode ravnatelja, učitelja in kateheta, in da jih ne bosta pozabila, in součence. Blagoslovil sem ji, in opoldne hake več videl nisem za katero sem gledal, dokler sem mogel. Še sem morju zročil par vročih solzic, še za nji in druge molil in potem se vernil v mesto. Dragi Tovarši! zapiši v svoj list, da učenca šentjakobske šole v Ljubljani: Janez in Jožef Lukanič, iz Poljan na Dolenskem domá, sta šla v Ameriko, ker je tam oče oziroma stric, kteremu se dobro godi in ki tudi drugim dobro hoče. Sporoči torej pozdravljenim pozdrave, ker vsakemu posebej pisati nimam časa.

Dr. S.

Iz Zagreba. (Učiteljski zbor.) Bratje in prijatelji! Čas našemu zboru se približuje. Zavoljo tega vabimo Vas vse brate učitelje, da se vsaki, kateri namerja vdeležiti se tega zbora, najdaljše do konca meseca julija oglasi centralnemu odboru; ker le takim zagotavlja se brezplačno stanovanje, kateri se oglasijo do omenjenega časa.

Sleherni pa, ki se oglasi, ima ob enem poslati 1 gold. za pristopnico, s katero se zadobijo naslednje oleksave:

a) Od 10. — 31. avgusta se more za polovico navadne cene voziti

na vseh parobrodih in železnicah, ktere so doslej to oleksavo dovolile, in ktere bojo še dovolile.

b) Dobil bo vsaki v Zagrebu brezplačno stanovanje.

c) Le s pristopnico more se vdeleževati našega zbora.

d) Dobil bo v času zborovanja brezplačno „Viestnik“ in tudi imenik vseh deležnikov tega zbora.

e) Imel bo brezplačni vstop k gledališčni igri in h koncertu, ki se bo napravil v slavo dvestoletnice Amosa Komenskega, slavnega pedagoga ne le slovanskega, temuč vesoljnega sveta.

Na vsakej „pristopnici“ mora biti ime, stan in kraj bivanja dotičnika zapisano. Prosimo tedaj, da nam se vse to na tanko in razložno zapiše.

V Zagrebu, 1. junija 1871.

V imenu odbora za stanovanje:

Ferdinand Vuksanović,
predsednik.

Venceslav Mařík,
tajnik.

Dostavek. Odbor učiteljskega društva za Kranjsko tedaj vse slovenske učitelje še enkrat vljudno vabi k tej zelo zelo važni učiteljski skupščini in ob enem tudi naznanja, da sprejema oglasila s pristopnino k temu zboru do 15. t. m., in da jih bode potem skupno naznanil v Zagreb in tudi razpošiljal sprejemnice vsem, ki so se pri odboru oglasili in vstopnino vložili. Ob enem podpisani odbor tudi naznanja, da prodaja po 1 gold. srečke za loterijo raznih učil, ktera se bodo na izložbi šolskih učil nakupila in potem izžrebala. Naj manjši dobiček bo vreden 5 gold., naj večji pa 150 gold. Po tej hvalevredni poti bode tedaj prišlo mnogo lepih učil v ljudske šole. Učitelji, šolski predniki in sploh prijatelji domačega šolstva, kupujte te srečke, da se pospešuje dobro delo!

Odbor učit. društva za Kranjsko.

Iz Notranjskega. Žalostna, pa resnična je naloga ljudskega učitelja: „Čakajmo in upajmo!“ sej upanje je sladko tolažilo; tolažbe pa posebno ljudski učitelj potrebuje pri svojem težavnem in trudapolnem poslu. Dobrega učitelja, ki ima pravi poklic, tolaži že šola sama; kajti vse njegovo delo in početje je v šoli, on je za šolo in v šoli posvečen, vse svoje dni obrača v prid mladini, v prid vsemu človeštvu. Kako imeniten stan je to, kako sveta mu je dolžnost, vse to vestno in natančno opravljati, sej si je zvest pregovor, ki se glasi: Po delu pride plačilo. Res po vsi pravici smemo učitelji pričakovati in nadjati se boljše in bolj vredne plače, kteri že dolgo nasproti gledamo v temno prihodnost. Slavna deželna vlada zdaino podpira težavni stan ubogih učiteljev, a ta sreča doleti le tega ali unega, ne pa vse; zato se mi ljudski učitelji zaupljivo obračamo na odbor učit. društva za Kranjsko, kteri bo gotovo po svoji moči pomagal učiteljem s tem, da bode slavnemu deželnemu zboru predložil naše želje, kteri bo vendar že enkrat čul naše terkanje in nas ne bo pustil še dalje pred durmi stati in čakati tega, kar zaslužimo in kar drugod že učitelji uživajo; ne bilo bi potem marsikomu treba domovine zapustiti in na tujem si kruha iskati; kajti naveličali so se taki že, požirati šolski prah za tako pičlo plačilo ter ga spravljati v prazen želodec. Pisavec teh verstic ga mora požirati za petdeset soldov na dan, in še to malo kako se dobiva, Bog pomagaj! Koliko ostane od tega za časopise in lastno izobraževanje, koliko za društva

in za dopisovanje — to si vsak sam lahko preračuni, in zraven naj se še učitelj po svojem stanu spodobno oblači, ako hoče, da ga bode mladina in sploh občina spoštovala. Naj bi se vendar pri ustanovitvi novih šol določevala učitelju boljša in vredjena plača, kajti vsak prebitko skuša, ako svojo plačo neredno prejema. In to plačilo vživa pisatelj zdej že tretje leto in verh tega je že peto leto učitelj in je učiteljsko spraševanje že dostal, a vendar se mu noče prikazati zvezda, ki bi ga rešila iz te ječe in mu odperla boljšo prihodnost, da bi spremenila njegovo upanje v vživanje in mu zljajševala še ostalih kratkih dni število. — e —

Iz Idrije. (*Mala pomoč našemu revnemu šolstvu.*) Iz raznih krajev avstrijskih dežel se pogostoma čujejo tužni glasovi, da ljudska šola zavoljo tega napredovati ne more, ker jej primanjkujejo koristni, potrebni in večkrat še celo najpotrebnejši učni pripomočki. Če ti glasovi veljajo za druge dežele, veljajo gotovo tudi za našo kranjsko domovino. Tega sem se prepričal pri vseh šolah, ktere sem se do sedaj pri priložnosti mogel ogledati; prepričal sem se tega iz mnogih pogovorov med učitelji, ki so vsi enako tožili. Naj bolj zanesljivi porok, da imajo kranjske ljudske šole zelo malo učnih pomočkov, so mi pa obila sporočila naših učiteljev o stanu svojih šol.

Koliko pa učni pomočki šoli, učiteljem in učencem koristijo, koliko nauk lajšajo in pospešujejo, tega ne bodem razkladal; sej so že vsi učitelji v tej zadevi dobro poučeni in dovolj zvedeni; le pomagati si obilo ne morejo, kajti primanjkuje jim potrebnega — materijala.

Enako slabo preskerbljeni so pa tudi učenci s potrebnimi samoučili ali šolskimi pripravami. Koliko ovira napredek pomanjkovanje raznega šolskega orodja? Kako se morajo učenci kaj naučiti, ako nimajo dobrih šolskih knjig, papirja, pisank, peres, svinčnikov, ravnil i. t. d.? Kako more učitelj od učenca tirjati, da naj se nauči to ali uno, da naj spiše nalogo, risa podobice, ako nima niti pisalnega niti risalnega papirja?

Koliko je v naši revni deželi takih primerljivej, to vedó naši učitelji naj bolj. Gotovo je skoraj v vsaki šoli na Kranjskem 25 — 30 % učencev, kterim starši ne morejo kupovati potrebne šolske priprave.

In kdo naj jim jo kupi? Učitelj? Ta jih še svojim lastnim otrokom nategniti ne more. Srenja? Ta se še za take malenkosti (!) še ne meni. Dobrotniki? Teh kranjske ljudske šole lahko na perste štejejo. Vlada? Ta se, žalibog! le poredkoma spominja nizkih ljudskih šol; visoke so jej bolj pri sereu.

Da bi se tedaj tej nezgodi in opoviri saj nekoliko pomagalo, nameravam pri nas ustanoviti društvo „Šola“ v podporo kranjskemu ljudskemu šolstvu. Osnovni odbor, v katerem so učitelji, uradniki i zasebniki, je dotična pravila že izdelal ter poslal slavni vladi v poterjenje.

Poglavitno delalnost omenjenega društva bode obstala v tem, da bode društvo nakupovalo razne učne pomočke, knjige, šolske priprave, papir, pisanke i. t. d. ter jih pošiljalo pridnim slabo plačanim učiteljem in revnim šolam in učencem.

Da bode pa mogoče ta blagi namen doseči, treba bode obilo obilo podpore od zasebnih, nešolskih domoljubov naših, kajti le v tej nadi pričeli bomo trudopolno delo — na blagor domačega šolstva in mile naše domovine.

Iz Kamnika. (*Praznovanje sv. Alojzija.*) Naša šolska mladina je dan sv. Alojzija posebno lepo praznovala. Dečki so imeli pri o. o. frančiškanih peto sv. mašo, pri kateri so učenci lepo peli; dekliška šola pa je imela v mestni farni cerkvi na Šutini slovesno sv. mašo. Pravi šolski praznik pa je šolska mladina obhajala še ta dan popoldne. Ob 3 se mladina z učitelji zbere pred poštno hišo in od tod gre na Verhpolje. Tu se verstí petje za petjem, igra za igro in se tudi deklamuje in telovadi. Potem se otroci okrepčajo pri kislem mleku in kruhu, in se zopet radujejo do večera. Le prehitro je šolski mladosti minul ta dan, katerega se bode vedno z veseljem spominjala.

J. Z.

Iz Ljubljane. V seji c. k. deželnega šolskega sveta 1. preteč. m. je bil na versti načrt toliko za učitelje važne postavbe o pravnih razmerjih učiteljev v javnih ljudskih šolah na Kranjskem na podlagi osnove, kakor jo je predlagal odbor c. k. šolskega sveta. Po vladinem načrtu bi bile šolske srenje razdeljene v 4 rede po 600, 500, 400 in 300 gl. letne plače; dež. šolski svet pa je sprejel odborov predlog, po katerem bi bila učiteljska plača razdeljena le v dva reda in sicer za učitelje v Ljubljani s 600 gl., za druge učitelje po deželi pa s 400 gl. naj nižje plače (Minimalgehalt). Šolski ravnatelj meščanskih šol bodo imeli 200, nadučitelji treh ali več razrednih ljudskih šol 100 gl. in nadučitelji dvorazrednih šol pa po 50 gl. letne doklade, in 25 % od letne učiteljeve plače pa se bode ravnateljem dajalo za stanovanje. Učitelji bodo še za naprej lahko imeli cerkvonikovo službo, toda osebno je ne bodo smeli opravljati. Določilo se je, da se bodo tudi učiteljice smele možiti, ako dobodo dovoljenje od krajnega šolskega sveta. Vidi se, da je c. k. deželni šolski svet pravna razmerja ljudskih učiteljev prav v g o d n o nastavil; sedaj pride tedaj ta načrt na naj važnejšo stopnjo, t. j. v deželni zbor, kjer se bode pretresoval, konečno določil in svetlemu cesarju predložil v poterjenje. Nadjamo se, da večina deželnih poslancev pripoznava, da se tudi na Kranjskem, kakor po drugih daljnih in sosednih deželah, vredijo te razmere in učiteljem kot naj tehtnijim delalcem njihova plača zboljša tako, da je bodo imeli naj manj saj toliko, kakor je imajo uradni služabniki in železniški čuvaji, katerim ni treba niti posebnega znanja, niti učil in drugih pomočkov za svoje daljno izobraževanje. Kranjski ljudski učitelji tedaj težko pričakujemo deželnega zbora, ter bomo z upertimi očmi gledali na obravnavo te za nas toliko važne postavbe. Videli bomo, koliko podpornikov in zagovornikov ima naš učiteljski stan med dež. poslanci.

Izgovor, da je dežela preubožna, da bi napravljala in razširjevala šole in učitelje bolj plačevala, ima ravno toliko podlage, kakor so jo imeli izgovori pri drugih napravah. Lahko naštejemo več posamesnih srenj in okrajev na Kranjskem, kjer se je denarja na ogromne kupe vkup spravilo samo, da se je po želji kakega posameznega človeka napravila kaka malovredna cesta, kak most, nepotrebno pretežko zvonilo i. t. d. Če se za vse drugo dobí denar, zakaj bi se ne dobil za ljudsko šolstvo, kateremu vendar noben le količkaj omikani človek ne more nasprotovati. V začetku tudi ne bode za šolstvo toliko stroškov, kakor se sedaj marsikdo boji. Nove šole ne bodo tako hitro rastle kakor gobe iz tal, sej tudi zmožnih učiteljev ne bode dovolj; tedaj bode za prvi začetek že zadostovalo, da se dobro vredí in zboljša to, kar že imamo. Sim pa tje k sedanjim učiteljevim dohodkom ne bode treba kaj ali saj malo dodajati, samo vrediti jih bode treba tako, da

učitelj ne bode beračil od hiše do hiše, temuč, da jih bode v odločenem času — na četert leta ali na mesec — redno dobival ali pri srenjski ali pa pri okrajni blagajnici. Ako se pri tem v deželi vstanové kaki posebni dohodki (kakor nekteri naši previdni deželni odborniki že prav hvalevredno namerjajo), bodo se pomanjkljivi učiteljevi dohodki kakor tudi dohodki k pokojnini brez kakih posebno velikih davkov lahko plačevali iz deželnega zaklada. Volje in dela bode treba.

— Prišlo je od ministerstva za bogočastje in uk dovoljenje, da se tudi v Ljubljani napravi c. k. izobraževalnica za učiteljice. Že to jesen se bode pod zač. vodstvom c. k. izobraževalnice za učitelje pričelo prvo leto. Tudi ženski mladosti je tedaj odperla širokeja pot do javnega učiteljstva v naših ljudskih šolah.

— (*Šolski praznik.*) Dobrotljivi stvarnik je v človeško serce položil željo po veselji. Žlahtno veselje odpira serce vsemu lepemu pravemu in dobremu. Posebno je mladina kakor nalašč tako vstvarjena, da po trudapolnem in vročem šolskem delu išče veselja in se hoče prav iz dna svojega serca radovati. To željo po veselji so modri odgojniki že v starih časih rabili v sredstvo pri odgoji. Želja po veselji se tedaj pri mladini sme živiti toliko, da ne prestopi meje in ne postane pohlepa po nezmernem radovanji. Med radostimi, ki otroke ne le vnanje mikajo, temuč imajo tudi mravno in znanstveno vrednost, so šolski prazniki in šolske veselice v prvi versti. Kdor je poskusil, vé, kako veselje pri mladini napravi že samo to, če se ji oblubi ali napové šolski praznik in kako šteje dneve in ure, kdaj bode prišel ta čas, ter je vsa bolj pridna, učljiva in vbogljava domá in v šoli. Tak šolski praznik obhajala je naša mladost prejpretečeni teden.

— Na sv. Alojzija dan t. j. 21. pretečenega meseca so učenci prve in druge mestne šole pri sv. Jakobu imeli prvo sv. obhajilo in ob enem so obhajali tudi praznik svojega šolskega varha. Maševal in s primernimi odgovori opravljal to slovesnost je šolski katehet g. France Boštjančič, peli pa so učenci. Za drugi dan t. j. na Ahacijev dan namenjen bil je za učence prve mestne šole praznik ali šolska veselica na prostem, pa ker je bilo ta dan neugodno vreme, obhajala se je ta šolska veselica na Kresni dan. Ob 7 zjutraj šla je vesela družba (172 učencev) z učeniki in drugimi šolskimi prijatelji na Rožnik k cerkvi, kjer je bila sv. maša, pri kateri so učenci lepo peli. Iz cerkve šla je vesela družba na Drenikov verh, na naj lepši razgled pri Ljubljani. Tu so učenci dobili nekoliko zajterka, potem pa se radovali s petjem in z raznimi igrami. Tudi so se jim razkazovale vse gore in drugi znameniti kraji tega krasnega obzorja. Potem šla je pot skozi gojzd v zgornjo Šiško k Žibertu na Vodnikov dom, kjer je veselo kardelo kosilo. Po kosilu pričeli so se igre z dobitki, govori, petje in telovaje na prostem. Iz med govorov odlikoval se je Vodnikov životopis, najdenje idrijskega rudnika in bitka s Turki pri Sisku (na Ahacijev dan).

Prišli so k tej veselici zraven mnogo staršev in drugih šolskih prijateljev tudi mestni župan g. K. Dežman, domači župan g. vitez Gariboldi, ljubljanski šolski nadzornik g. F. Smolej, prof. Pirker in nazadnje še dr. Janez Bleiweis, kteremu so mladi govorniki svoje govore o Vodniku i. t. d. eden pred drugim radostno ponavljali. Na zadnje zapoje se še cesarska pesem, in družba gre v versti po dva in dva v bližnji vert, kamor jo je

povabil prijazni g. vitez Gariboldi, in tū učenci zapojó za odhod še nekatere pesni, in gredo potem ob 7 zvečer nazaj v Ljubljano.

Učencem in staršem, ki so bili pri tej veselici bode ta dan gotovo dolgo v spominu, ker družilo se je kolikor toliko vse, kar mladini tekne v primerno razveseljevanje in izobraženje.

— Iz Metelkotove ustanove za krañjske učitelje dobili so letos darila ti-le gg. učitelji: Škerbinec Janez, v Predvoru pri Kranji, Pezdič Janez v Ljubnem na Gorenškem, Krek Valentin v Komendi, Požar Anton v Logatecu, Gantar Janez v Planini in Jeršé Janez v Postenjah.

(Pri tej priliki se prosilcem naznanja, da nazaj dobodó kolek, ki so ga na to prošnje za „ne bodi ga treba“ prilepili, ker prošnje za ustanovna darila so po postavi koleka oprostene.)

— Papeževa petindvajsetletnica se je tū in tudi v okolici slovesno obhajala. Napravljale so se razsvitljave in zažigali kresovi.

Društvo v pomoč učiteljem, njihovim vdovam in sirotam na Kranjskem. Pristopili so gg.: Puncáh Šimon z Oblok s 6 gl. vpisnine in 4 gl. letnine za l. 1871., Ozimek Anton iz Sorice z 10 gl. vpisnine in 6 gl. letnine za l. 1871. Za l. 1871. so plačali gg.: Belar Leop., ravnatelj in učitelj v Ljubljani, 6 gl., Peruci France z Dola 5 gl. (1 gl. premalo), Stanonik Mikl. iz Staroga terga pri Poljanah, Vranič Juri s Preserja, Zupan Lorenc iz Postojne za l. 1871. ost. 1 gl. in za l. 1872. 6 gl. in Močnik M. iz Ljubljane 4 gl. za l. 1871.

Učiteljsko društvo za Kranjsko. Pristopila sta gg.: Paplar France iz Polhovega grada z 1 gl. vstopnine in Vavken Andrej s Cerkljan z 1 gl. vstopnine in 1 gl. letnine za l. 1871. Plačali so gg.: Stegnar Feliks iz Idrije, Čencič Jernej iz St. Jurja, Schönbrunn France iz Metlike za l. 1871. po 1 gl. in Zarnik Ivan, organist v Kamniku, za l. 1869. in 1870. po 1 gl.

Opominek. Vse p. n. gg. družbenike, ki še za l. 1870. niso plačali in se tudi ne oglasili, vljudno opominjamo, da naj sedaj poravnajo svoj dolg, ali naj se saj oglasé, da hočejo plačati. Kdor tega ne stori, zgubi pravico do društvenega imenja.

O d b o r.

Razpis učiteljskih služeb.

Z začetkom šolskega leta 1871/2. bode se v slov.-nemški vadnici pri c. k. izobraževalnici v Mariboru postavile dve učiteljski službi s postavno plačo. Prosilci naj dokažejo, da so zmožni obeh deželnih jezikov, ter naj svoje prošnje oddajajo po svoji šolski gosposki do 20. t. m. pri štajerskem deželnem šolskem svetovalstvu v Gradcu.

Premembe v učiteljskem stanu.

Na Kranjskem. Prestavljeni so gg. učitelji: Leopold Zupin iz Nadanjega sela v Begunje pri Cirknici, Alojzi Kušar iz Hotedersice v Nadanje selo in Janez Valentin iz Begunj v Hotedersico. G. Peregrin Videmšek, učitelj v Mirni na Dolenskem, je umrl.

Popravek. V zadnjem listu naj se bere: Izpraznjena je podučiteljeva služba v Čermošnicah (ne pa: v Černomlju).